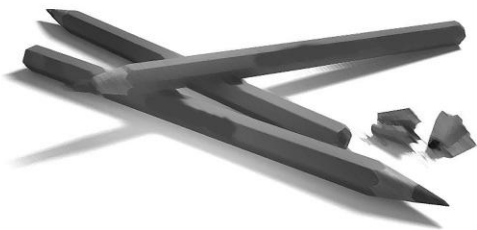

שורות קצרות

מוסף שירה מבית ישיבת שיח יצחק

- 119 אָסוּר לְמַחֵק אֶת הַשֵּׁם | אהרון שלום חבר
- 121 שְׁלֵג | אליהו רוזנפלד
- 123 שְׁלֵכַת | חננאל גרשינסקי
- 125 מָה צו הָרוּחַ | אורי דוד שוק
- 127 * [פְּרִיחַת הַדְּרִים] | יהודה גזבר
- 129 רָגַע עַל קוֹ | אהרון שלום חבר
- 131 סְגוּר פְּתוּחַ סְגוּר | אליהו רוזנפלד
- 133 שִׁיר תְּפִלָּה | חננאל גרשינסקי
- 135 שֵׁם שְׁקָרָאֵתוֹ בּוֹ עַת הַסְּתֵרֵתִי מִפְּנֵי | ישעיהו גוטליב
- 137 בֵּית קְבָרוֹת | אהרון שלום חבר
- 139 פּוּרִים תּוֹיָרָה | יהודה גזבר
- 141 קַח אוֹתִי | יואב יוסף
- 143 מִיָּלִים | ישעיהו גוטליב

אָסוּר לְמַחֵק אֶת הַשֵּׁם | אהרון שלום חבר

הִזְקָנִים כּוֹתְבִים סֵתֶם

בְּדָם שֶׁל הָאָרֶץ

בְּנוֹצָה שֶׁל מְלֶאֶךָ

אֵשׁ שְׁחוּרָה עַל לְבָנָהּ

אֵיךְ אוֹכֵל לֹא סֵתֶם

בְּיַדֵי הַדְּהוּיּוֹת

עַל מַחְשְׁבֵי הַנֶּדֶד, הַשְּׁחֹר

לְשֹׁרוֹף אֶת הַלְּיָלָה?

שְׁלֵג | אליהו רוזנפלד

בְּקִטְנוּתִי, אֶהְבֵּתִי שְׁלֵג.
כָּל פְּתִית שְׁנַפֵּל מֵעַנָּן
הֶעֱנַקְתִּי לוֹ שֵׁם
וְאַחֲזָתִיו בְּיָדִי.
וּבִסְעֵרָתִי, עַל גְּבִי נִשְׁכַּבְתִּי
וְיָדֵי פִרְסֵתִי כְּמִלְאָךְ.
הַיּוֹם בְּרֵאוּתִי שְׁלֵג,
מִקְפִּיד אֲנִי, בְּרִגְלֵי,
שִׁילְכוּ רַק בְּעֵקְבוֹת.

שְׁלֵכַת | חננאל גרשינסקי

העצים בתרף

נדמים לי

כמו שולחים ידיהם בתחנה

אל

השמים.

התאנה פורשת אצבעותיה בתשוקה חסידית

להתפלל באור

אין סוף.

הזית והברוש

עומדים להם מנגד בבזיון זקם,

כופרים בכל הקר הזה

מסרבים להשליך נפשם מנגד,

להשתלך אל עבר

עירם מכרסם

ספיקות וקר –

אין סוף.

מָה צוֹ הָרוּחַ | אורי דוד שוק

מְשִׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הָרוּחַ

וּמִי יָדַע רוּחַ

(הָאָדָם ?)

הָעוֹלָה הַיּוֹרֶדֶת הַנוֹשָׁבֶת

לְפָרְקִים

לְפָרֵק אֲנָשֵׁי סֶלַע

לְפֶשֶׁט עֲקָמִימוֹת שְׁבֵלָב.

נוֹשְׁמַת שׁוֹאֶפֶת

עֲמֵק רְחוּק

אֵין בָּהּ מִמָּשׁ

וְאֵף וְעַל פִּי כֵן

רוּחַ נִדְחָה מִפְּנֵי רוּחַ.

אֵל תִּלְךָ נִגְדָה אֵל תִּחְלַף אֶתְּהָ

הַמֵּתֵן

וְהַתְּעִיף בָּהּ.

* [פְּרִיחַת הַדְּרִים] | יהודה גזבר

מה את היית עושה?

בסוף אתה מתעורר ומבין שפְּתַמִּיד, נְרַדְמַת על כְּתָפִים אַחֲרוֹת. אתה שוֹלַח מבט ורואה לְמוֹלֵךְ זוג עֵינַיִם זוֹהָרוֹת. ופה שאומר: "זה בסדר, לא אכפת לי, תילים צריכים לישן". ואחר שאתה מתנצל בשם חיילי צה"ל לדורותיהם ויורד עם הנשק, רק אז אתה מתחיל להצטער: שלש שעות נסיעה. חמודה שפזאת. יכלתם לדבר.

ואז אפשר למשוך עוד תצי שעה

לפעמים הרוחות מביאות למחסום ריח מתוק של פְּרִיחַת הַדְּרִים, לפחות זה: ריחות חוצים את המחסום ללא מיצרים, ללא מבתרים, אינם מפגע בודד או זורקי אבנים. וכמו תמיד נושא החום והקתפיים כושלות, הלב מתקוץ למחשבת אהבה, הגעגוע נושא ומציף מכל העברים. כָּבֵר שְׂמוֹנָה שעות עם קרמי ופתאום: פְּרִיחַת הַדְּרִים.

יש מש"קית ת"ש אחת

הכותרת שלעיל יכולה לגרם לקוראות מסוימות לשגות בהבנה. אָבֵל לְכַבּוֹת שְׂבוּרִים, כְּמוֹ בַחֲוֹרוֹת רוֹמְנְטִיּוֹת, הֵם תְּסַרִי תְקֵנָה; יש מש"קית ת"ש אחת שמריחה מאתו הבשם שהיא משתמשת, לימונים אוהבים? אולי פְּרִיחַת אַבִּיבִית? על כל פנים: מילה כלשהי, רכה וגועשת.

ובכל פעם מגיעה ההכרה כמו פטיש חמש, שניה לאחר שהלב נעשה ללהבה; זו לא היא. והיא עזבה אותך. וכבר תצי שנה שאין לך אהבה.

והגרוע מכל?
שככה זה. צבא.

יש לך הודעה חדשה 1. התקבלה בשעה: 02:07. מאת: (אין שם).

הי תיל, (= לילה טוב. זו מיכל
(מהאוטובוס, נרדמת עלי היום
בבקר). שכחת אתריד מחברת
עם השם והמספר שלך בפנים.
איך אני יכולה להחזיר לך
אותה?

רַגַע עַל קוֹ | אהרון שלום חבר

”בֵּת אֵל
אֶהְבֶּתָּ חַיִּי”
נַעַר נְעִירָה
הוּא חוֹרֵט
הִיא מְחַיֶּכֶת
מִהִמּוֹשֵׁב שְׁלִירֵי
אִישׁ זָקֵן מִמְלַמֵּל
”אִיךָ אֵין לָהֶם
בוֹשָׁה לְלַכְלֶךְ
כָּכָה
כָּאלוֹ זֶה הַבַּיִת שְׁלָהֶם!”
”נַעַר הֵם נְעִיר”
עוֹנָה.

עוֹצְרִים בַּתְּחִנָּה
הַזָּקֵן יוֹרֵד
וְאֲנִי מִמְשִׁיף לְדַבֵּר
בְּתַכִּי
פַּעַם הָיוּ לָהֶם עֲצִים
לְנַעַר
לְחָרֵט בָּהֶם לֵב
וְהַיּוֹם
הַיּוֹם הַפֶּלַח חוֹלֵף
בְּלִי בַיִת, אֵל
נוֹסֵעַ

וְאִין לָהֶם
רַק כְּאֵלוֹ בַּיִת
שָׁלָהֶם.

אִם רַק הִיִּיתִי אוֹהֵב
יִכְלֹתִי לַחְרֹט אֶהְבֶּה
עַט עַל נֶגֶר
אֶף הֵם
אֲנִי רוֹצֶה לוֹמַר
שְׁפַעֵם הָיוּ עֲצִים
אֶף הֵם
כְּבָר נַעֲלָמוּ.

אֲנִי יוֹרֵד
תַּחֲנוּנָה אַחֲרוֹנָה
רַק הַמְּלִים מִמְּשִׁיכוֹת

לְלֶכֶת
לְאִבוֹד בְּכַבִּישִׁים.

סְגוּר פְּתוּחַ סְגוּר | אליהו רוזנפלד

כָּדָּ, עֲצַמְתִּי עֵינִי

אֶל מוֹל שְׁאוֹן

רְחוּב מִיָּדַע.

כְּתִינוּק, הֶעֱלַמְתִּי עוֹלָמוֹת

בְּאוֹטָמִי אֲנִי מְשֻׁמוֹעַ.

וְרָסִיטִי אָדָם

בְּמַעֲרַבְלַת חֲגִים סְבִיבִי

וְאֲנִי, בְּמַעֲלֵלִי סְפוּן.

וְרַק זְמִזְמוֹם קְטָנֶטֶן

מְרַפְרֵף מִבְּעַד לְאִפִּי.

מְצַמוֹץ

וְעֵינִי נֶעְצָמוֹת

בְּאַרְוֵבוֹתֶיהֶן הַתְּדָשׁוֹת.

שיר תפילה | חננאל גרשינסקי

אני מתפלל אל
המלים,
שנבעו בי
בקצב אחיד,
שיגעו בי
זה אחר זה,
שיבואו אלי
ברוח סערה
מפוקקת עצמות
ולא יאפשרו לי
לעמוד.

אני מתפלל אל מלים
שימלאו את יומי
עד תם,
שיתנו לי נקדת משען
בחלל הפנוי,
מנוף לעולם.

אני מתפלל אל מלה
אחת:

אחד.

שֵׁם שְׁקָרָאֲתוֹ בּוֹ עֵת הַסְּתִימָה מִפְּנֵי יִשְׁעֵהוּ גּוֹטְלִיב

ג'ה שְׁלִי.

כְּמָה אֵינְטִימִיּוֹת

בְּהַבְרָה אַחַת.

כְּמוֹ בִּיקְשָׁתִיךָ לְהַצְטָרֵךְ לְמִשְׁחָק הַפְּדוּרְעָךְ

חֲשׂוּפֵי גֵב בְּרַחֲבַת הַפְּלָגָה

וְזִדְעָתִי שְׁזַמֵּן מִנְחָה הוּא.

תְּפִלַּת עֲרֻבֵית חֲפוּזָה

בְּזִהִירוֹת לֹא לְהִשְׁמַע בְּקִשְׁרִי,

בְּקֶר הַכְּלָבִים שֶׁל הָעִיר שְׁכָם.

וְחֲמַשׁ שְׁעוֹת בְּדַמְמָה רְעֵדָתִי אֵלֶיךָ

וְהִיִּיתִי לוֹחֵשׁ שְׁמֶךָ לְהִתְחַמֵּם בּוֹ

ג'ה.

כְּשֶׁחֲזַרְנוּ לִיחִידָה

הִלְכָתִי לִישׁוֹן מְיָד.

מִצְטָעֵר בֵּית כְּנֻסֵת מִיּוֹתָם,

בְּצִהָרִים יֵשׁ פְּדוּרְעָךְ,

ג'ה מְזַמֵּן.

בֵּית קְבָרוֹת | אהרון שלום חבר

צָפוּף כָּל כָּךְ

המַצְבוֹת

לֹא רוֹצֵה לְדַרְךְ

עַל קְבֹר

הַאֲבָנִים רוֹצוֹת לְסֹגֵר

לִי עַל הַרְגָלִים

הַאֲדָמָה צָרָה בִּינֵיהֶם

לֹא רוֹצֵה לְדַרְךְ

לְפָרוֹשׁ כְּנַפְיָם

וְלֹא לְחֹזֵר יוֹתֵר.

פּוּרִים תּוֹרָה | יהודה גזבר

I. הדור קבלוה בימי אחשוורוש

אָמַר רַבָּא: חַיִּיב אֵינִישׁ לְבִסּוּמֵי בְּפוּרֵיָא עַד דְּלֹא יָדַע.
עַל הַבְּקָבוּק שְׁלֵי כְּתוּב: תְּכַלִּית הַיְדִיעָה שְׁלֹא גִדַּע.
וְכַמָּה שָׁאֲנִי שׁוֹתָה אֲנִי יוֹתֵר יְנִיק וְיוֹתֵר חַפִּים,
עַד שְׁבִסּוּף, כְּשֶׁאֲיַנְנִי מְזַהָה יוֹתֵר כְּלוּם לְבַד מְקוּלוֹ שֶׁל אַבָּא,
דְּוָקָא אֲזֵי אֲנִי יוֹדַע הַכֹּל.

כְּשֶׁחֲזוּ"ל אוֹמְרִים שְׁבִמְעַמְד הַר סִינֵי יֵצֵא הַקּוֹל וְהֵלֵךְ,
הֵם לֹא אוֹמְרִים מְאִיפָה הוּא יֵצֵא.
אֲנִי כִּבְר לְמַדְנִי שְׁלֹא בְּרַעַשׁ הַשָּׁם, אֲבָל
אוּלַי יֵשׁ לוֹמֵר: הַשָּׁם בְּשֶׁקֶט,
אוּלַי יֵשׁ לְשִׁתּוֹק אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בִּיקִיצָה.

אִם לֹא הֵינּוּ מִשְׁתַּכְּרִים לֹא הֵינּוּ רוֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת,
לֹא הֵינּוּ יְכוּלִים לְשִׁמוֹעַ אֶת הַבְּרָקִים.
בְּחִלּוּנֵינוּ לְשׂוּא הֵיטָה מְדַפְּקֵת רוּחַ אֱלֹקִים
וְאֲנַחְנוּ הֵינּוּ יוֹשְׁבִים לְיַד שׁוֹלְחָן הַמִּטְבָּח וּמְחַבְּקִים
אֶת עֲצָמֵינוּ.

וּבְכָל פּוּרִים אֲנִי רוֹאֶה בְּגֵלוּי אֶת הַקּוֹלוֹת שְׁשִׁמְעָתִי בְּבִטָּן.
וְהַקּוֹל יוֹצֵא וְהוֹלֵךְ מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ כְּמוֹ אֲדוּנָה שֶׁל נֵר.
רַק שְׁבִסּוּף אֵין מְלֶאֶךְ שֶׁם אֲצַבֵּעַ עַדִּינָה עַל פִּי וְאוֹמֵר לִי: "שְׁכַח",
כֹּל פְּעַם אֲנִי מִתְּפַכֵּחַ וּבוֹכָה אֶת הַשְּׁכַחָה מְחֻדָּשׁ.

כִּי בָּן,
אֲנִי אֵינְנוּ שׁוֹתִים עַל מְנַת לְשִׁכּוּחַ,
אֲנִי שׁוֹתִים בְּכַדִּי לְזַכּוֹר אֶת אֲשֶׁר שְׁכַחְנוּ.

II. למחר ביקש עליו רחמים והחייהו

רַבָּה וְרַבִּי זִירָא עֲבָדוּ סְעוּדַת פּוּרִים בְּהַדְּרֵי הַדְּרֵי,
וּבִסּוּמֵי עַד דְּלֹא יָדַעוּ לְהַבְדִּיל בֵּין מְיָא לְחַמְרָא.
קָם רַבָּה שְׁחִטִּיה לְרַבִּי זִירָא
לְמַחַר בְּעֵי רַחֲמֵי וְאַחֲיִיָּה.

כְּמוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁבִקְשׁוּ: "וְאֵל יִדְבַר עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן נָמוּת",
וְלֹא יָדַעוּ כִּי הַמְּנוּת הוּא תְּזִיזוֹן שׂוּא, וְטוֹמְאָתוֹ הִיא שְׁקָרוֹ.

וְאֲנִי תָמִיד חֲשַׁבְתִּי שְׂאֵם הִיָּה ר' זִירָא עֲצָמוּ יָכוֹל לְקוֹם,
שְׂמָא הוּא בְּעֵי דְלֵא לִיבְעֵי עֲלִיו רַחֲמִים.

וְאָנוּ-

אֶהְבֵּתְנוּ לְקַפָּה לֹא תִסְמָא אֶת עֵינֵינוּ מִרְאוֹת אֶת מוּמִיו :
כָּל מוֹצְאֵי פוּרִים מְחַדָּשׁ הוּא מְנַתֵּק מְאִיתְנוּ בְּפִתְחָא אֶת חֲבַל הַטָּבוּר,
וּמִוֹתִיר אֹתְנוּ סְחוּפִים וּדְוִוִיִּים לְיַד שׁוֹלְחָן הַמְטָבָח,
מִתְגַּעְגְּעִים לְקֶשֶׁר.

III. כתבוני לדורות

עֲקֹשׂוּ אֲנִי כּוֹתֵב אֶת עֲצָמֵי בְיָדַיִם טְרוּטוֹת מְשִׁינָה,
וְחוֹתֵם אֶת עֲצָמֵי בְּשִׁתְּיִקוֹת וְכֹלֵל שְׁתִּיקָה מְנַגֵּינָה,
וּמוֹחֵק בְּזִהִירוֹת אֶת הַסּוּף וּמִוֹתִיר בְּמִקְוֹמוֹ עֲנָנָה--

וְשׁוֹתָה וְהוֹלֵךְ

קח אותי | יואב יוסף

קח אותי לַאֲט לַאֲט
אֲנִי עֲדִין לֹא שָׁם
תָּבוֹא, תִּתְקַרֵב
בְּעֲדֵינוֹת, בְּרוּךְ.
כְּשֶׁתָּבוֹא
אֶל תִּשְׁדֹּד מַעֲרֻכּוֹת
אֶל תִּפְצַע לֵב שָׁבוֹר
אֶל תִּטְלֹטֵל גּוֹף רָפָה.
אֲנִי יוֹדֵעַ,
כְּשֶׁתָּבוֹא כָּלֹם לֹא כְּמוֹ פַּעַם
כָּל כְּלֵי אֲבָרֵי יִשְׁבְּרוּ
גּוֹפֵי יִתְאַרְךָ שְׁבַע מַחְלָפוֹת
רֹאשֵׁי יִצְמִיחַ לוֹ עוֹד שְׁלֹשָׁה
כְּשֶׁתָּבוֹא
תִּקַּח אוֹתִי מִהָרַר
תַּעֲלֶה אוֹתִי בְּסַעֲרָה לְאַמְתַּחֲתָךְ
שְׁלֹא אוֹכֵל לְשִׁמְעַ
שְׁלֹא אוֹכֵל לְחֶשֶׁב
תֵּן לְתִשְׁתִּיּוֹת לְהִשְׁאֵר
לְמַכּוֹר תֵּן שְׁלוֹם.

מילים | ישעיהו גוטליב

אני מטיל בין מילים שהם שפה שהיא קדש
אני לוטף אותם בשעשוע
(איזו מלה מלגלגת, הרי ודאי שאינה).
כשאמות, אל תכתבו על מצבתי דבר,
כל המלים ילכו אתי, ואין יפה להם מהמות,
שהם עולם ומלואו ואין בהם כלום.
והייתי מתקנא בעורים
שלא ראו מעולם יפי אשה,
ושקיעה, וכל קלישאות חיינו המענגות.
והיו להם המלים תחושה.
ללטה ולדקר בהם.
לו יכלתי, לגלף אהבתי למילים
לבנות בהם בית
לחוש עצמם שדה.